

TRANSCRIPCIÓ VÍDEO STEVE JOBS

Presentem el ponent Steve Jobs.

Steve Jobs

Director general d'Apple i Pixar Animation

Gràcies, tinc l'honor d'estar amb vosaltres avui des d'una de les millors universitats del món.

La veritat és que no em vaig graduar mai a la universitat, així que això que faig avui és el que més s'assembla a una graduació universitària.

Avui us vull explicar tres històries de la meva vida; és només això, res especial, només tres històries.

La primera història tracta sobre "connectar els punts".

Vaig deixar la Universitat de Reed sis mesos després d'haver començat, però després vaig seguir allà sense fer gaire res durant 18 mesos més o menys abans de deixar-ho realment del tot.

Aleshores, per què ho vaig deixar? Tot va començar abans que jo nasqués. La meva mare biològica era una jove estudiant soltera, i va decidir donar-me en adopció. Ella tenia molt clar que havia de ser adoptat per persones que fossin graduats universitaris, així que ho van preparar tot perquè m'adoptés un advocat i la seva dona. Però, quan vaig néixer, van decidir a l'últim moment que volien una nena. Així que els meus pares, que estaven en llista d'espera, van rebre una trucada a mitjanit i els van dir: "Tenim un nen que no esperàvem, el voleu?", "Per descomptat", van dir ells. La meva mare biològica va saber que la meva futura mare no tenia cap títol universitari i que el meu futur pare no havia acabat el batxillerat, així que es va negar a firmar els papers per a l'adopció. Només va acceptar, mesos més tard, quan els meus pares van prometre que algun dia jo aniria a la universitat.

Aquest va ser l'inici de la meva vida. I 17 anys més tard vaig anar a la universitat. Però vaig triar ingènuament una universitat que era gairebé tan cara com Stanford, i els meus pares, que eren de classe treballadora, s'estaven gastant tots els estalvis en la meva matrícula. Després de sis mesos, no hi trobava cap sentit. No tenia ni idea de què volia fer amb la meva vida, i molt menys de com m'ajudaria la universitat a saber-ho. I amb tot m'estava gastant tots els estalvis que els meus pares havien aconseguit al llarg de la seva vida. Per tant, vaig decidir deixar-ho i confiar que les coses sortien bé. En aquell primer moment em vaig espantar, però mirant-ho amb retrospectiva va ser una de les millors decisions que hagi pres. En el moment que ho vaig deixar ja no vaig anar més a les classes obligatòries que no m'interessaven, i vaig començar a anar a les que em semblaven interessants. No era idíl·lic, no tenia dormitori, per tant, dormia al terra de les habitacions dels meus

amics, acumulava ampolles de Coca-Cola per 5 centaus cada envàs per aconseguir diners per menjar, i caminava més de 10 km els diumenges a la nit per menjar bé un cop a la setmana al temple dels Hare Krishna; m'encantava. I moltes de les coses amb què em vaig anar topant en seguir la meva curiositat i intuïció van resultar ser impagables més endavant.

Us posaré un exemple: en aquella època la Universitat de Reed oferia, potser, la millor formació en cal·ligrafia del país. En totes les parts del campus, en tots els pòsters, totes les etiquetes de tots els calaixos estaven cal·ligrafiats de manera preciosa. Com que no estava matriculat i no tenia classes obligatòries, vaig decidir fer cal·ligrafia per aprendre com es feia. Aprenia sobre les tipografies serif i sans-serif, sobre la variació de la quantitat d'espai entre diferents combinacions de lletres, sobre què fa que una tipografia sigui genial. Era molt bonica, històrica i artísticament, d'una manera que la ciència no pot capturar, i ho vaig trobar fascinant. Res d'això tenia ni la més mínima esperança d'aplicació pràctica a la meva vida.

Però deu anys més tard, quan estàvem dissenyant el primer ordinador Macintosh, tot aquest aprenentatge va tornar a mi. I vam dissenyar el Mac amb tot aquest aprenentatge en la seva essència. Va ser el primer ordinador amb tipografies boniques. Si mai m'hagués deixat atraure per aquell curs concret a la universitat, els Mac mai no haurien tingut múltiples tipografies, ni caràcters amb espai proporcional. I com que Windows va copiar Mac, és possible que cap ordinador personal els tingués ara. Si mai no hagués decidit abandonar, mai no hauria entrat a classe de cal·ligrafia i els ordinadors personals no tindrien la meravellosa tipografia que tenen. Sens dubte, era impossible connectar els punts mirant cap al futur quan estava a classe, però va ser molt i molt clar en mirar enrere deu anys més tard.

De nou: no podeu connectar els punts mirant cap endavant, només els podeu connectar mirant cap enrere, així que heu de confiar que els punts es connectaran d'alguna manera en el futur. Heu de confiar en alguna cosa, en el vostre instint, en el destí, en la vida, en el karma... en el que sigui. Perquè creure que els punts es connectaran us donarà la confiança per seguir el vostre cor fins i tot quan us porta fora del camí indicat, i això marcarà tota la diferència i ha marcat la diferència en la meva vida.

La segona història és sobre l'amor i la pèrdua. Vaig tenir la sort de trobar força aviat el que m'agradava fer a la vida. En Woz (Steve Wozniak) i jo vam crear Apple al garatge dels meus pares quan tenia 20 anys. Vam treballar dur i en deu anys vam passar de ser només nosaltres dos en un garatge a tenir 4.000 empleats i una companyia valorada en 2.000 milions de dòlars. Acabàvem de presentar la nostra creació més important, el Macintosh, un any abans i jo acabava de fer 30 anys.

I llavors em van acomiadar. Com et poden acomiadar de la teva empresa? Bé, a causa del creixement d'Apple vam contractar una persona amb talent a qui vam confiar la direcció de la companyia amb mi. Al principi les coses van anar bé, però llavors les nostres visions del futur van començar a divergir i finalment vam tenir una topada. Arran d'això, el Consell li va donar suport a ell. Així que, als 30 anys em

trobava al carrer. I de quina manera. Havia desaparegut allò que havia ocupat el centre de tota la meva vida adulta. Va ser devastador.

Durant uns mesos realment no vaig saber què fer. Tenia la sensació d'haver decebut la generació anterior d'empresaris, d'haver deixat caure el testimoni quan me l'estaven passant. Em vaig reunir amb David Packard (HP) i Bob Noyce (Intel) i vaig intentar disculpar-me per haver-ho fet malbé tot. Va ser un fracàs públic i fins i tot vaig pensar a allunyar-me de la Vall [de Silicon Valley, Califòrnia]. Malgrat tot, a poc a poc vaig començar a adonar-me d'una cosa: encara estimava el que feia. El revés amb Apple no havia canviat en absolut aquesta sensació. Havia estat rebutjat, però continuava enamorat. I vaig decidir tornar a començar.

Aleshores no vaig ser capaç de veure-ho, però que m'acomiadessin d'Apple va ser el millor que em podia haver passat. Vaig canviar el pes de l'èxit per la lleugeresa de tornar a ser un principiant, menys segur de les coses. Això em va alliberar i vaig entrar en una de les etapes més creatives de la meva vida. Durant els següents cinc anys, vaig fundar una empresa anomenada NeXT, una altra empresa anomenada Pixar i em vaig enamorar d'una dona sorprenent que es va acabar convertint en la meva esposa. Pixar va seguir endavant i va crear la primera pel·lícula animada per ordinador del món, *Toy Story*, i actualment és l'estudi d'animació de més èxit del món. En un gir sorprenent dels esdeveniments, Apple va comprar NeXT. Jo, per tant, vaig tornar a Apple i la tecnologia que vam desenvolupar a NeXT constitueix el cor de l'actual renaixement d'Apple. I la Laurene i jo hem format junts una família meravellosa.

Estic força segur que res d'això no hauria passat si no m'haguessin acomiadat d'Apple. Va ser una medicina amarga, però suposo que el pacient la necessitava. De vegades la vida et colpeja el cap amb un totxo. No perdeu la fe. Estic convençut que l'única cosa que em va permetre avançar va ser que jo estimava el que feia. Heu de trobar el que estimeu. I això és tan vàlid per a la feina com per a la vida sentimental. El treball omplirà gran part de les vostres vides i l'única manera de sentir-vos realment satisfets serà fent el que creieu que és una gran feina. I l'única manera de fer una gran feina és estimant allò que es fa. Si encara no ho heu trobat, continueu buscant. No us rendiu. Com amb els assumptes del cor, sabreu quan ho heu trobat. I, igual que les grans relacions, millora amb el pas dels anys. Així que continueu buscant. I no us rendiu.

La meva tercera història és sobre la mort.

Quan tenia 17 anys vaig llegir una cita que deia així: "Si vius cada dia com si fos l'últim, és molt probable que algun dia facis el que és correcte". Em va impressionar, i des de llavors, durant els darrers 33 anys, em miro cada matí al mirall i em pregunto: "Si avui fos l'últim dia de la meva vida, voldria fer el que estic a punt de fer?". I sempre que la resposta ha estat "no" durant uns quants dies seguits, he sabut que havia de canviar alguna cosa.

Recordar la meua mortalitat constitueix l'eina més important que he trobat per prendre les grans decisions de la meua vida. Perquè gairebé tot —les expectatives externes, l'orgull, el temor de la vergonya o del fracàs, etc.— desapareix a les portes de la mort, i deixa només allò que és realment important. Recordar que moriràs és la millor manera que conec per evitar el parany de pensar que tens alguna cosa a perdre. Ja estàs nu. No hi ha cap raó per no seguir allò que dicta el teu cor.

Fa aproximadament un any em van diagnosticar un càncer. A quarts de 8 del matí em van sotmetre a un escàner que clarament mostrava un tumor al pàncrees. No sabia ni què era el pàncrees! Els metges em van dir que era molt probable que fos un tipus de càncer incurable i que tenia una esperança de vida d'entre tres i sis mesos. El meu metge em va aconsellar que me n'anés a casa i que ho deixés tot arreglat, cosa que en llenguatge mèdic significava preparar-me per morir. Significa intentar dir als teus fills tot el que pensaves dir-los els propers deu anys, però comprimit en uns quants mesos. Significa assegurar-te que tot estigui prou ben lligat perquè el trànsit sigui el més senzill possible per a la teua família. Significa acomiadar-te.

Vaig viure tot el dia amb aquest diagnòstic. A la tarda em van fer una biòpsia en què em van introduir un endoscopi per la gola, a través de l'estómac i els intestins, van punxar el pàncrees amb una agulla i van extreure algunes cèl·lules del tumor. Estava anestesiàt, però la meua dona, que hi era, em va explicar que quan van examinar les cèl·lules sota el microscopi, els metges van començar a plorar perquè va resultar que era una forma molt rara de càncer pancreàtic que és curable amb cirurgia. Em van operar i ara estic bé. És el més a prop que he estat de la mort i espero que sigui el més a prop que hi estigui durant algunes dècades més.

Després de viure aquesta experiència, ara us puc dir això amb una mica més de certesa que quan la mort era un concepte útil però purament intel·lectual: ningú es vol morir. Fins i tot la gent que vol anar al cel no vol morir per arribar-hi. La mort és el destí que tots compartim. Ningú se n'ha escapat. I així ha de ser, perquè la mort és possiblement la millor invenció de la vida. És l'agent de canvi. Elimina el que és vell per deixar pas al que és nou. Ara mateix, els nous sou vosaltres, però algun dia, no gaire llunyà, sereu els vells. I sereu eliminats. Lamento ser tan tràgic, però és la veritat. El vostre temps és limitat, així que no el perdeu vivint la vida d'una altra persona. No us deixeu atrapar per dogmes, no visqueu amb els resultats del pensament d'altres persones. No permeteu que el soroll de les opinions alienes silencii la vostra veu interior. I el més important, tingueu el valor de seguir el vostre cor i la vostra intuïció, perquè d'alguna manera ja sabeu el que realment voleu arribar a ser. Tota la resta és secundari.

Quan era jove, hi havia una publicació increïble anomenada *The Whole Earth Catalog* [El catàleg de tota la Terra], una de les bíblies de la meua generació. La va crear un tipus anomenat Stewart Brand no gaire lluny d'aquí, a Menlo Park, i li va donar vida amb el seu toc poètic. Va ser a finals dels anys 60, abans dels ordinadors personals i de l'edició mitjançant microordinadors. S'editava amb màquines d'escriure, tisores i càmeres Polaroid. Era com un Google amb tapes de cartolina,

35 anys abans que aparegués Google. Era idealista i ple d'eines boniques i grans conceptes.

L'Steward i el seu equip van publicar diverses edicions de *The Whole Earth Catalog* i després, quan va arribar el moment, van publicar la darrera edició. Va ser a mitjans dels anys 70 i jo tenia la vostra edat. A la contraportada d'aquest darrer número, hi havia una fotografia d'una carretera rural a primera hora del matí, semblant a aquella on els més aventurers de vosaltres podríeu fer autoestop. El peu de foto deia: "Seguiu afamats. Seguiu esbojarrats". Va ser el seu missatge de comiat. I jo sempre he desitjat el mateix per a mi. I ara, quan us esteu graduant per començar de nou, és el que us desitjo a vosaltres.

Seguiu afamats. Seguiu esbojarrats.

Moltes gràcies.